

РЕШЕНИЕ

№ 25564

гр. София, 02.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Елеонора Попова

Младен Семов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **7395** по описа за **2024** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Й. Д. К., срещу Решение от 01.05.2023 г., постановено по НАХД № 461/2022 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 17-ти състав, с което е потвърдено Наказателно потановление /НП/ № СОА20 – РД11-2117/14.07.2020 г., издадено от заместник-кмета на Столична община, с което на касатора, за нарушение на разпоредбата на чл.98, ал.2, т.4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), на основание чл. 178д от ЗДвП е наложено административно наказание – „глоба“ в размер на 200 лева.

В жалбата се излагат съображения за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение. Твърди се, че довода послужил на СРС като основание за отмяна на оспореното наказателно постановление е неправилен, а фактическата обстановка е неправилно установена. Претендира, че от събрания доказателствен материал по делото пред СРС е установено, че липсва поставена маркировка на мястото на което е било паркирано процесното МП, както и видим знак Д21, като и двамата свидетели не помнят да е имало означено като инвалидно място със съответният цвят, както и да са изготвени фотоснимки. Моли, обжалваното решение да бъде отменено, като бъде отменено и процесното НП. Алтернативно моли, делото да

бъде върнато за ново разглеждане на СРС, поради допуснати процесуални нарушения. Ответникът – заместник-кмет на Столична община, чрез юрк. Г., оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Подробни съображения за неоснователността на касационната жалба излага в представен писмен отговор с вх. № 251194/02.08.2024 г. /л.8-12/. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София - град, XIII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Въз основа на представените с административно-наказателната преписка доказателства, е приел за установено, че на 22.06.2020г., преди 11:00ч. Й. К. е паркирала лек автомобил, марка и модел „М. Е250“, рег. [рег.номер на МПС] - лична собственост, в [населено място], [улица]срещу № 15, с посока на движение към [улица], непосредствено след кръстовището с [улица]на място, определено за хора с трайни увреждания, обозначено с пътен знак Д21. На пътното платно липсвала хоризонтална маркировка /обозначено парко място в син цвят с изобразен съответен цвят/, както и ясно очертаване на паркоместата.

На 22.06.2020г. ст. полицай при с-р „Общинска полиция“-СДВР е съставил АУАН № 495652 за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 ЗДвП, връчен на касатора и подписан без възражения.

Въз основа на така съставения АУАН е издадено и процесното НП.

За да постанови обжалваното решение районният съд е приел, че от събраните по делото гласни и писмени доказателства безспорно е установено, че на посоченото в НП време и място, Й. К. е извършила от обективна и субективна страна нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП, като е паркирал управляваният от него автомобил на място, определено за хора с трайни увреждания. Съдът е посочил, че както в АУАН, така и в НП макар и лаконично е описано извършеното нарушение, обстоятелствата, при които е осъществено и законните разпоредби, които са нарушени.

Настоящият съдебен състав намира, че решаващият състав на СРС, правилно е установил относимите факти. Безспорно установено е, че на 22.06.2020година, преди 11:00ч. в [населено място], [улица]срещу № 15, с посока на движение към [улица], непосредствено след кръстовището с [улица], моторно превозно средство „М. Е250“ с регистрационен [рег.номер на МПС] е паркирано на паркоместото, обозначено със знак Д 21 „Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“, както и че касаторът е собственик на паркираното превозно средство и не притежава качеството на „лице с увреждане“.

Съгласно посочената за нарушена норма на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП се забранява паркирането на места, определени за хора с трайни увреждания. Нарушението на това правило се санкционира съгласно разпоредбата на чл.178д от същия закон – с глоба в

размер на 200 лева, която се налага на лице, което без да има това право, паркира на място, определено за превозно средство, обслужващо хора с трайни увреждания.

В процесния случай от събраните по делото доказателства се установяват, че касаторът няма такова право и е паркирал автомобила си на територия, обозначена със знак Д 21- „Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“. Описаното деяние безспорно осъществява състава на нарушението по чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, установено по несъмнен начин от събраните доказателства.

Ирелевантно за съставомерността на нарушението се явява обстоятелството, дали посоченото място е било обозначено с хоризонтална пътна маркировка /поставена синя боя - международен символ за достъпност/, доколкото, съгласно разпоредбата на чл. 6, т. 1 от ЗДвП участниците в движението са длъжни да се съобразяват с пътните знаци. Следва да се има предвид, че законодателят е разписал и хипотезата, при несъответствие между пътен знак и хоризонтална маркировка, като тогава водачите на МПС са длъжни да се съобразяват с пътните знаци -чл.7, ал. 3 ЗДвП. С оглед на това, К. е следвало да съобрази поведението си с поставения пътен знак "Д21", обозначаващ мястото за хора с трайни увреждания без оглед на това, че не е имало хоризонтална пътна маркировка, поради което възраженията му в тази насока са неоснователни.

Свидетелските показания относно наличието на знак Д21 са ясни и непротиворечиви и правилно кредитирани от първоинстанционния съд

Настоящия касационен състав констатира, че законосъобразно е ангажирана и административно-наказателната отговорност на касатора, като лице, което без да има това право е паркирало управлявания автомобил на място, определено за превозно средство, обслужващо хора с трайни увреждания, доколкото санкционната норма на чл.178д от ЗДвП предвижда налагането на административно наказание на водача на автомобила. Наложено на дееца наказание е определено съобразно предвиденото такова по вид и размер в санкционната норма, при липса на предоставена от закона възможност за индивидуализация на същото от страна на наказващия орган, предвид определянето му от законодателя в абсолютен размер.

Въпреки липсата на възражения в тази насока, за пълнота следва да се посочи и фактът, че процесният случай не може да се разгледа като маловажен такъв. Основният разграничителен критерий между обикновените проявни форми на административните нарушения и маловажните е интензитетът, с който засягат обществените отношения, регулирани със съответната нормативна уредба. В хода на административнонаказателното и съдебното производство касаторът не е ангажирал доказателства, които да обосноват извод за маловажност на деянието. Визираната дейтелност се изразява в неправилно паркиране на лек автомобил на обществено място, на място, отредено за лица с увреждания, без да са били налице основания за това или обстоятелства, които да придадат извинителен характер на поведението на водача. Наличието или липсата на настъпили вреди също не може да обоснове извод за маловажност на нарушението – вредоносният му резултат настъпва с неговото реализиране, а именно - със заемането на съответното паркомясто. Следва да се отчете, че незачитането на обществения ред следва да се отчете като отегчаващо отговорността обстоятелство.

Във връзка с изложените мотиви, настоящият състав достига до констатацията, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, при спазване на установената в закона форма и съобразено с административно-производствените

правила, при правилно приложение на съответните наказателни материални разпоредби, поради което атакуваното решение като валидно, допустимо и правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора съдът дължи произнасяне по своевременно заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника, като намира същата за основателна. Предвид фактическата и правна сложност на делото нейния размер следва да бъде определен с оглед минимума от 80 лв. по чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, XIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 01.05.2023 г., постановено по НАХД № 461/2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 17-ти състав

ОСЪЖДА Й. Д. К. да заплати в полза на Столична община разноски по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: